

Տատյանա Դմիտրիեևնա Շիրինս

հեղինակ՝ Մկրտիչ Արմեն
աղբյուր՝ «Պատվիրեցին հանձնել ձեզ»

Անհյուրընկալ է հյուսիսի անտառը։ Թե՞ գուցե նրա համար էր այդպես թվում կալանավորներին, որ դա նրանց տառապանքների վայրն էր։ Բայց հնչպես կարող էր թվայ, երբ իրոք, զնում էիր անտառով, զնում, զնում քո բրիգադի հետ, եւ քեզ չէր հանդիպում ոչ մի գազան, ոչ մի կենդանի, ոչ մի թռչուն։ Չէր կարելի ասել նույնիսկ, թե նրանք կային, բայց, խուսափելով քեզանից, թաքնվում էին նախապես։ Ոչ, նրանք չկային։ Ճանապարհի մի տեղում վարսակ էր թափիւած։ Շաբաթներ շարունակ դա իր տեղումն էր, ոչ ոք չէր կոցահարում քո բացակայությամբ…

Եվ չկային այնտեղ գույներ։ Ամենուր տիրապետում էր կանաչը։ Իսկ եթե բացառիկ տեղերում հանդիպում էին ծառեր՝ հաղարջի նարնջագույն դառը պտուղներով, ապա դրանք անզոր էին գունազարդելու անտառի անսահման կանաչությունը եւ, ընդհակառակը, ավելի էին ընդգծում այն։ Մասուրի վարդագույն թերթերով թփերը նույնպես կանգնած էին լինում խմբովին եւ ոչ թե անտառով մեկ ցանցված, եւ նման պատահական ընդմիջման, համարյա թյուրիմացության։

Չկային բույրեր։ Միակ բույրը՝ դա անտառի ընդհանուր բույրն էր, որն ուներ մի քանի տարրերակներ։— ճահճի բույրը, խոնավության բույր, չորության բույր։ Գուցե միայն մի կամ երկու անգամ ամբողջ ամառվա ընթացքում դու առնեիր ծաղկային-մեղրային այն բույրը, որն արձակում էին ելակի աննկատելի թփերը՝ անտառի եզրին։ Բայց դրանք եւս, չափից դուրս սակավ էին եւ իրենց հազիվ որսալի նրբությամբ նման էին ոչ թե իսկական բույրի, այլ իին հուշի։

Չկային համեր։ Այլ կերպ ասած, ուտելու ոչինչ չկար անտառում։ Սունկեր, մորի, լորամրգի, ուրիշ հատապտուղներ՝ այնքան հազվադեպ էին այնտեղ, որ հիշատակել դրանք՝ կնշանակեր անհիմն կերպով բազմազանացնել հյուսիսային անտառի միապաղադ եւ անհյուրընկալ պատկերը։

Գեղեցկությո՞ւն։ Գուցե եւ, իրոք, նա ուներ իր գեղեցկությունը՝ մեծ, փառահեղ, միաձույլ, բայց այդ արդեն անկարող էին ընկալել կալանավորները։

Այն ճամբարը, որի մոտ ապրում էր Տատյանա Դմիտրիեևնա Շիրինան, գտնվում էր հենց այդպիսի միապաղադ եւ անհյուրընկալ անտառում։ Ճամբարի եւ ազատ աշխատողների տնակների շուրջը կար մի փոքրիկ բացատ, ավելի շուտ՝ անտառի անելանելի շուրջկալ։ Այդ շուրջկալի մեջ, նույնքան միապաղադ եւ անհյուրընկալ, կանգնել էր ճամբարի «զոնան»՝ փայտաշեն խուլ բերդի պես։ Բայց դա մի բերդ էր, որի ոչ թե մուտքն էր արգելված, այլ ելքը։

Ազատ աշխատողների տնակները, ճամբարի շուրջը այս կամ այն կողմում շաղ եկած, նույնքան միագույն էին եւ գորշ, կառուցված առանց որեւէ գեղեցկության, առանց գույների ու ձեւերի, միայն եւ միայն նրա համար, որ մարդիկ պատսպարվեին դրանց մեջ։

Ազատ մարդկանց սպասարկող խանութում անգամ, չկային ոչ գույներ, ոչ բույրեր: Աղքատիկ խանութ, որտեղ միակ բույրը վատ թխված սեւ հացի եւ լվացքի չափացած օճառի համախառն հոտն էր: Դադի կոնֆետների խիստ գունատ կանաչ պիտակները ոչ միայն չեն մտցնում այդտեղ ոչ մի գունագեղություն, այլև կարծես անտառի կանաչության թույլ անդրադառնը լինեին:

Շիա անտառի ու ճամբարի, տնակների ու խանութի այդ միապահադության եւ անձկության, անհյուրընկալության եւ աղքատության միջով, իբրև խկական կյանքի սրանչելի տեսիլ, կաքավաքայլ անցնում էր Տատյանա Դմիտրեիեւնա Շիրինան եւ գնում իր աշխատավայրը՝ խանութ:

Տատյանան, ամենից առաջ, գեղեցիկ կին էր, շատ գեղեցիկ: Հազիվ քանչորս-քսանիինց տարեկան, նա մեծամարմին էր, փարթամ, լայն: Նրա մարմինն սպիտակ էր՝ լավ սնված կնոջ լիքը սպիտակությամբ: Նրա ոտքերը, ձեռքերը, կուրծքը, աչքերը, բերանը,— ամեն ինչ մեծ էր, բայց չեր թվում մեծ, որովհետեւ նուրբ էր եւ համաշափ:

Երկինքը թխպոտ ու գորշ էր այդ կողմերում: Գորշ էր նույնիսկ այն ժամանակ, երբ թխպոտ չէր: Ճամբարի բացատից զանազան հեռավորությունների վրա գտնվում էին դանդաղասահ մի գետ եւ անշարժ լճակներ: Դրանք է էին գորշ թե ինքնին եւ թե նրա համար, որ իրենց մեջ անդրադառնում էին գորշ երկինքը:

Միակ վճիռ կապտությունը հարյուրավոր կիլոմետրերի վրա՝ դա Տատյանա Դմիտրեիեւնա Շիրինայի աչքերն էին, ոչ մանկականորեն միամիտ, ոչ կանացիորեն խորամանկ, այլ աղջկավարի պարզ ու հստակ:

Օրվա լույսն այդ կողմերում ընկնում էր ոչ թե արեւի ոսկեգույներով, այլ ինչպես ոչ շատ սպիտակ այսուրի նոսր փոշի, որը որքան որ լուսավորում, այնքան էլ մշուշում էր առարկաները:

Միակ շացուցիչ լույսը հարյուրավոր կիլոմետրերի վրա՝ դա Տատյանա Դմիտրեիեւնա Շիրինայի մազերի ոսկե խուրձն էր՝ շրջապատի գորշության մեջ շայորեն բռնկված:

Տատյանան միշտ հազնում էր թավշե հազուստներ՝ բորդո, կապույտ, կարմիր գույների: Բայց մինչեւ անգամ երբ կանաչագույն էր լինում նրա հազուստը, այն չեր ձուլվում անտառի գույնին: Ուրիշ էր նրա թավշի կանաչը, տարբեր էր անտառից՝ այնքան, որքան որ բոլոր մյուս գույները: Շուրջն ամեն ինչ էժան էր եւ աղքատիկ, իսկ Տատյանա Դմիտրեիեւնա Շիրինան, թե՛ ինքը եւ թե՛ հազուստները, միակ թանկը, հարուստն ու շքեղն էր հարյուրավոր կիլոմետրերի վրա: Գուցե աշխարհում նա թողներ թեկուզեւ շատ լավ, բայց սովորական տպավորություն: Գուցե: Բայց այդտեղ նա նման էր երկնքից իշած էակի:

Տատյանան խոսում էր գեր կնոշը հասուկ համդարտ եւ այնպիսի տաք ծայնով, որ շերմացնում էր ոչ միայն հոգիդ, այլև մարմինդ՝ ոտից գուլի:

Հպարտ կին չեր Տատյանան, նրա հետ կարող էին խոսել բոլորը, մինչեւ իսկ կալանավորները: Բայց վերջիններս չեն համարձակվում խոսել՝ չմերձեցնելու համար իրենց թշվառությունն ու տգեղությունը նրա փարթամ շրելությանը: Հեռվից էին հիանում նրանով, ինչպես հիանում ես, երբ մուգ ամպերի մի փոքրիկ բացվածքից հանկարծ երեւում է արեւը:

Կալանավոր Հարությունյանը երջանկություն էր համարում այն, որ ապրում է այդ ճամբարում եւ երբեմն-երբեմն, ոչ ամեն օր, տեսնում է Տատյանա Դմիտրիենա Շիրինային:

Ոչ մի ցանկություն չէր փոթորկում ինչպես բոլորի, այնպես է նրա սիրտը: Ո՞ր խելազարը կարող է իրական ցանկություն ունենալ արեւը բռնելու: Զերմանում ես դրա շողերի տակ.— դրա համար է արեւը:

Հարությունյանին անարդար էր թվում, որ Տատյանան նույնպես, բոլոր մյուս մարդկանց նման, քայլում էր այդ հավիտյան խոնավ գետնի վրա՝ իր մեծ, բայց նուրբ կիսակոշիկների խոր հետքերը դրոշմելով այնտեղ: Անարդար էր համարում, որ նա, կոացնելով իր ոսկե զլուխը, մտնում էր գորշ տնակներից մեկի շեմքից ներս՝ իր բնակարանը: Անարդար էր համարում, որ նա աշխատում էր սեւ հացի, լվացքի չորացած օճառի եւ դադի կոնֆետների գունատ կանաչ պիտակների միջեւ՝ փոխանակ ապակիների ու նիկելի մեջ շողշողացող փառահեղ մազագին՝ բազմազույն պիտակներով, տուփերով, արկղիկներով, վաճառասեղաններով, լի ճոխ բազմությամբ...

Մի օր, երբ Հարությունյանը, արդեն «անցագրավոր» կալանավոր, առանց պահակի գնում էր իր աշխատանքին՝ պահակելու կարտոֆիլի դաշտը, տեսավ դիմացից եկող Տատյանա Դմիտրիենա Շիրինային: Նրա սիրտն սկսեց խփել, որովհետեւ նա երբեք այդքան մոտիկից չէր տեսել նրան՝ իր եւ մյուս բոլորի հիացմունքի առարկային:

Երբ կինը հավասարվեց գջոտված հագուստներով եւ վաղուց չածիլված կալանավորին, սա ասաց.

— Տատյանա Դմիտրիենա...

Կինը կանգ առավ, նայեց կալանավորին՝ առանց սառնության, առանց ջերմության, բայց նաեւ առանց անտարբերության, այլ բարի մարդու պատրաստակամությամբ:

— Հեռացեք այստեղից, Տատյանա Դմիտրիենա,— խնդրեց Հարությունյանը:— Դուք այս աշխարհից չեք, ի՞նչ գործ ունեք այստեղ: Հեռացեք...

Տատյանան, որ բազում անզամներ էր լսել ազատ մարդկանց խնդիրը՝ «երեւացեք ավելի հաճախ, հաճելի է ձեզ տեսնելը», բազում անզամներ էր նույնը կարդացել կալանավորների անխոս հայացքներում, եւ վարժվել դրան, թունդ ելավ ամբողջովին, զգալով որ ոչ ոք, դեռ ոչ ոք չի ասել նրան այդպիսի ջերմ խոսք: Նա նայեց պատառոտված ու չածիլված կալանավորին, կնոջ խորաթափանց հայացքով տեսավ պաշտամունքից երկուդած տղամարդուն՝ այդ կեղեւի տակ, եւ վար ընկավ նաեւ նրա կեղեւը՝ բար իպատրաստակամությունը: Ասաց ինչպես կինը՝ տղամարդուն.

— Ծնորհակալություն...

Եվ գնաց վաճառելու իր դադի կոնֆետները:

Հարությունյանի եւ Շիրինայի միջեւ սկսվեց լուռ եւ անշարժ բարեկամություն: Լուռ՝ որովհետեւ այլեւս ոչ մի խոսք չէին ասում նրանք միմյանց, եւ անշարժ՝ որովհետեւ նրանցից ոչ մեկը չէր էլ կատարում գոնե մի քիչ ավելի մերձավոր բարեկամություն հաստատելու որևէ փորձ: Երբ պատահաբար հանդիպում էին միմյանց, ապա միայն ժպտում էին եւ անցնում: Նրանց հայացքները հանդիպում էին իրար եւ ամեն անզամ Հարությունյանը հայացքով կրկնում էր իր աղերսը.

— Հեռացեք այստեղից, Տատյանա Դմիտրիելնա...

Եվ կինը հայացքով շնորհակալություն էր հայտնում նրան այն անշահախնդիր եւ անձնազոհ պաշտամունքի համար, որ կարդում էր կալանավորի հայացքի լուռ խոսքերի մեջ: Այնքան հիանալ կնոջով, որ չուզենալ տեսնել նրան... Որովհետեւ տեսնել՝ կնշանակեր, որ նա մնար այս գորշ հյուսիսում...

Մի անգամ, երբ Հարությունյանը սովորականի պես ուզում էր անցնել նրա մոտով, Շիրինան շնչաց.

— Մի քանի րոպե հետո եկեք խանութ... Մի անհանգստանար, ոչ ոք չի լինի այնտեղ...

Հարությունյանի գործիք պտտվեց այնպես, ինչպես դա լինում է, երբ ավարտում ես աշխատանքային ծանր օրը եւ դեռ չես ստացել քո մի շերեփ ընթրիքը: Համարյա վազքով նա անցավ հեռու, կարծես շտապեցնելով ընթացքն այն րոպեների, որոնցից հետո նա պիտի գնար Տատյանայի մոտ եւ խոսեր նրա հետ՝ մենակության մեջ:

Երբ վերջապես նա մտավ խանութ, իրոք որ, ոչ ոք չկար այնտեղ, Տատյանան մենակ էր:

— Դուռը ծածկիր...— շնչաց կինը:

Վերցնելով մեծ դանակը, նա կտրեց մի խոշոր կտոր հաց, մեկնեց կալանավորին.

— Թաքցրու...

Հարությունյանը մեքենաբար վերցրեց հացը, որովհետեւ հաց վերցնելը կալանավորի մոտ դարձել էր գիտակցությունից անկախ, բնագդային շարժում: Վերցրեց եւ դուրս նետվեց խանութից...

Հասնելով իր աշխատանքի վայրը՝ կարտոֆիլի դաշտում, նա հացը դրեց մի կոճղի վրա եւ հեռացավ: Թող ուտեն զազանները, կենդանիները, թռչունները, կամ թող մնա այնտեղ շաբաթներով՝ ինչպես թափված վարսակը՝ ճանապարհի վրա...

Հեռանալով հացից այնքան, որ չգայթակղվի եւ չերցնի, նա նստեց եւ առաջին անգամ իր կալանավորության ութ տարիների ընթացքում՝ անձայն արտասվեց:

Բայց նա վշտացած չէր Տատյանայից: Կյու պարագաներում ուրիշ ամեն մի բարի մարդ նույն կերպ պիտի վարվեր սոված կալանավորի հետ: Ոչ, նա վշտացած չէր:

Եվ իզուր: Կանայք, սիրելի կանայք, գեղեցիկ, շքեղ կանայք, եթե սովամահ վիճակումն էլ տեսներ տղամարդուն՝ մի պարզեւեք նրան մի կտոր հաց՝ եթե դրանից առաջ պարզեւել եք ամբողջ աշխարհը...